"உம்முடைய வீட்டைக் குறித்து உண்டான பக்தி வைராக்கியம்" (2:12-22)

பரிதாபமான செய்திக் கதைகள் நம்மை ஆழமாகக் கவலையுறச் செய்து, நமது வாழ்வின் மற்ற பகுதிகளுக்குச் சிந்திச் சிதறுகின்றன. பிரியமான பிரபலமானவர்கள் அல்லது மதிப்பிற்குரிய தலைவர்கள் போதைப் பொருளைப் பயன்படுத்துதல், ஒழுக்கமற்ற வியாபார நடவடிக்கைகள், ஒழுங்கற்ற நடத்தை அல்லது வீட்டில் வன்முறை போன்ற செயல்களைச் செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்படும் போது நாம் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகின்றோம். நாம் பின்வரும் யாரையாவது உண்மையாகவே அறிந்திருக்கின்றோமா என்று ஆச்சரியப்படுகின்றோம். நமது துணைவர்கள், நமது பிள்ளைகள், நமது சகோதரர்கள் அல்லது சகோதரிகள், அல்லது நம்மையே கூட! இந்தக் காரணத்தினால், நாம் நன்கு அறிய விரும்பும் மக்களுடன் மாறுபட்ட சூழ்நிலைகளில் அனுபவம் பெறுவது மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது. பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் எதிர்ப்பாலாருடன் பழகுதல் என்ற செயலைச் (dating) செய்கின்ற நிலையில் அவர்களுக்குப் போதித்தல் என்ற பணியைச் செய்கின்ற நான் அவர்களுக்கு, வாழ்வின் மிகப் பல வகையான சூழ்நிலைகளில் அவர்களின் எதிர்காலக் கணவர்/மனைவி எவ்விதம் செயல்படுகின்றார்/ள் என்பதைக் காணப் போதிய அளவு நீண்ட நாட்கள் அவர்களுடன் பழகுவது (dating) எவ்விதத்தில் மிக முக்கியமானது என்று நான் அடிக்கடி நினைவூட்டுவதுண்டு. வாழ்வு நன்றாயிருக்கும் பொழுதும் அவ்வாறு இல்லாதிருக்கும் பொழுது அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரைக் காணுவது அவசியம் ஆகும். அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரை ஓய்ந்திருக்கையிலும், மற்றும் அவர்கள் வேலை செய்து முடித்து களைப்படைந்திருக்கையிலும் காண்பது அவசியமாகும். அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரை வெற்றியடைந்த நிலையிலும் மற்றும் சில விஷயங்களில் தோல்வியடைந்த நிலையிலும் காண்பது அவசியம், ஏனென்றால் ஒரு நபரைப் பல மாறுபட்ட அமைவுகளில் காண்பதிலிருந்து மட்டுமே உண்மையில் அந்த நபர் யார் என்பதை நாம் அறிய வருகின்றோம்.

இந்தப் பாடத்தின் வேத வசனப்பகுதியான யோவான் 2:12-22,

இயேசுவை நாம் இன்னும் மற்றொரு சூழ்நிலையில் காண அனுமதிக்கின்றது. இந்த வேளையில் இது கானாவூர்த் திருமணக் காட்சியை விட மிகப் பெரிய, அதிகம் பயம் மிகுந்த, மற்றும் நபருடன் சம்பந்தப்படாததாக உள்ளது. இவ்வசனப் பகுதியானது நம்மை யூதர்களின் விசுவாசத்தினுடைய மைய இடமும், பின்னாளில் சிலுவையில் அறையப்படும்படி இயேசுவுக்குத் தண்டனை தரவிருந்த இடமுமான எருசலேம் தேவாலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றது. இந்த விரோதமிக்க சூழ்நிலையில் இயேசு கூறுவதைக் கேட்டு, அவரைக் கவனித்தல் என்பது தேவனுடைய குமாரன் என்று உரிமைகோரிக் கொண்டவரின் இன்னொரு பக்கத்தை நாம் காண அனுமதிக்கின்றது. இந்த வசனப் பகுதியில் நாம் காண்பது, இயேசுவை நாம் இதற்கு முன் அறிந்திருந்ததைக் காட்டிலும் இன்னும் சிறப்பாக அறிய அனுமதிக்கின்றது.

நாம் அவருடைய கோபத்தைக் காண்கின்றோம் *(2:12-16அ)*

இந்த நிகழ்ச்சிகள் பஸ்கா காலத்தில் நடைபெற்றன (2:13). இந்தப் பண்டிகையானது, ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு யூத மனிதரும் கலந்து கொள்ளும்படி எதிர்பார்க்கப்பட்ட மூன்று பண்டிகைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. இது மோசேயின் காலத்தில் எகிப்திலிருந்து இஸ்ரவேலர்கள் விடுதலையானதை நினைவுகூர்ந்தது, மற்றும் யூத மக்கள் எப்படி (யூத மக்களாக) இருக்க வந்தனர் என்பதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டவும் இது பணியாற்றியது. பஸ்கா விருந்தினர்கள் நகருக்கு வருகையில் எருசலேம் நகரில் அதன் சாதாரண மக்கள் தொகையை விடப் பல மடங்கு அதிகமாகப் பெருகியிருக்கும். கும்பல்கள் மக்களை உணர்வெழுச்சி பெற முனைப்புக் காட்டும்; மற்றும் ஆண்டுகள் கடந்த பொழுது, பஸ்காவும் கூட, வரவிருந்த மேசியா பற்றிய எதிர்பார்ப்புகள் எழுப்பப்படும் காலமாக ஆயிற்று.[1] “மேசியா இந்த ஆண்டில் வருவாரா?” என்று மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் கேட்பதுண்டு. சில காரணத்திற்காக, அவர் வருவார் என்று பஸ்கா காலத்தில் கற்பனை செய்வது மிகவும் சுலபமாய் இருந்தது!

இயேசு எருசலேமைச் சென்றடைந்த பொழுது அவர் கண்ட தேவாலயம் இஸ்ரவேலரின் வரலாற்றில் மூன்றாவது தேவாலயமாக இருந்தது. சாலொமோன் மற்றும் செருபாபேல் ஆகியோரினால் கட்டப்பட்ட தேவாலயங்களைத் தொடர்ந்து, இந்த ஆலயமானது அதன் கட்டுமானத்திற்குப் பொறுப்பாளராயிருந்த ஏரோதின் பெயரைக் கொண்டு, ஏரோதின் தேவாலயம் என்று அறியப்பட்டிருந்தது. இந்த வேளையில் இயேசு தேவாலயத்தில் பிரவேசித்த பொழுது, அது ஏற்கனவே நாற்பத்தி ஆறு ஆண்டுகள் அளவாகக் கட்டப்பட்டதாயிருந்தது (2:20), மற்றும் கி.பி. 64 வரையான மற்ற முப்பத்தியாறு வருடங்களுக்கும் அதன் கட்டுமானப் பணி முற்றுப் பெறாததாக இருந்தது. தேவாலயத்தின் நிலங்கள் விசாலமான மண்டபங்களைக் கொண்ட, உண்மையில் மிகப் பெரும் பகுதியாகவும், மதில்கள் ஆலயத்தினுள் வழிகாட்டிச் செல்லும் படியானதாகவும் இருந்தது.[2] தேவாலய நிலங்களில் பிரவேசிக்கையில்,

முதலாவது மண்டபம் புறஜாதியாரின் மண்டபமாக இருந்தது. இந்தப் பகுதியில் எவரொருவரும் பிரவேசிக்க முடிந்தது. இதற்கு அப்பால் பெண்களின் மண்டபம் இருந்தது, இதனுள் யூதர்கள் மட்டுமே பிரவேசிக்க முடிந்தது. அடுத்து இஸ்ரவேலரின் மண்டபத்திற்குள் வழி நடத்தும் வாசல் இருந்தது, இதனுள் யூத ஆண்கள் மட்டுமே பிரவேசிக்க முடிந்தது. கடைசியாக, யூத மத ஆசாரியர்கள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்பட்ட மண்டபம் ஒன்றிருந்தது. "தேவாலயம்" என்ற வார்த்தையை நாம் கூறும் பொழுது, நம்மில் பெரும்பாலோர் நினைத்துப் பார்க்கின்ற கட்டிட அமைப்பு இதுவாகவே இருந்தது.

புறஜாதியாரின் மண்டபம் என்பது தேவாலயத்தில் ஒவ்வொருவரும் செல்ல முடிந்த இடமாக இருந்ததால், அது வர்த்தகர்களும், காசுக் காரர்களும் தங்கள் கடைகளை வைக்கும் இடமாக இருந்தது. தொலை தூரத்திலிருந்து இங்கு ஆராதிக்க வருபவர்கள் பலி செலுத்துவதற்கு விலங்கு ஒன்றை வாங்க வேண்டிய அவசியம் இருந்ததால், ஆடுகள், புறாக்கள் மற்றும் பசுக்கள் விற்கும் மும்முரமான வியாபாரம் அங்கு நடைபெற்றது. இருபது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒவ்வொரு யூத ஆணும் தேவாலய வரி செலுத்த வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதால், தேவாலயத்தின் நிலங்களில் காசுக்காரர்களுக்கு வர்த்தக வாய்ப்பு உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தச் செயல்கள் யாவும் அநேகமாக, தேவாலயத்து மண்டபத்தில் அதிகமான இரைச்சலையும், பெருமளவு கூச்சலையும் உண்டாக்கிற்று, ஆனால் காலங்கள் செல்லச் செல்ல இவை எல்லாவற்றையும், மக்கள் சாதாரணமானது என்று ஏற்றுக் கொண்டனர். பிறகு இயேசு வந்தார்.

இயேசு தேவாலயத்தினுள் வந்த பொழுது, அங்கு நடந்து கொண்டிருந்தவற்றை மற்ற ஒவ்வொருவரும் கண்டதிலிருந்து வித்தியாசமான முறையில் அவர் கண்டார். யோவான் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> கயிற்றினால் ஒரு சவுக்கையுண்டு பண்ணி, அவர்கள் யாவரையும் ஆடு மாடுகளையும் தேவாலயத்துக்குப் புறம்பே துரத்தி விட்டு, காசுக் காரருடைய காசுகளைக் கொட்டி, பலகைகளைக் கவிழ்த்துப் போட்டார். புறா விற்கிறவர்களை நோக்கி: இவைகளை இவ்விடத்தி லிருந்து எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்; என் பிதாவின் வீட்டை வியாபார வீடாக்காதிருங்கள் என்றார் (2:15, 16).

தேவாலயத்தைச் சுத்திகரித்த இவ்வரலாற்றை மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகியோர் எடுத்துரைத்த பொழுது அவர்கள், வர்த்தகர்கள் ஆலயத்தை "கள்வர்"[3] குகையாக்கியிருந்த வகையை இயேசு எதிர்த்தார் என்று சுட்டிக்காட்டினார், இது அவர்களின் நேர்மையற்ற வியாபாரத்தைக் கண்டு இயேசு கோபமுற்றதாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது, இருப்பினும் தேவாலயத்தில் எவ்வித வியாபாரமும் இருப்பதை இயேசு எதிர்த்தார் என்பதை யோவான் சுட்டிக்காட்டினார். தேவாலயமானது ஜெப வீடாக, எல்லா நாடுகளில் இருந்தும் மக்கள் வந்து தேவனை ஆராதிக்கும் இடமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. இயேசு கண்டதோ, ஆவிக்குரிய தியான இடம் என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக வணிக மண்டபமாக அல்லது

சந்தையிடமாக இருந்த நிலையாகும். அவர் சூழ்நிலையைக் கட்டுப்படுத்தி, வர்த்தகர்களையும், விலங்குகளையும் தேவாலயத்தை விட்டு வெளியே துரத்தியபொழுது மனதில் ஆழப்பதியக் கூடியவராக, பயமுறுத்தக் கூடியவராகக்கூட இருந்திருக்க வேண்டும்.

கோபித்தல் என்பது வாழ்வின் ஒரு வழிமுறையாக இருப்பது இயேசு மற்றும் பவுல் ஆகிய இருவராலும் கண்டனம் செய்யப்பட்டுள்ளது;[4] ஆனால் சில வேளைகளில் இயேசு கோபமடைந்தார் - மற்றும் பாவம் செய்யாமல் அவர் அவ்வாறு செயல்பட முடிந்தது.[5] கோபத்தின் இவ்விரண்டு வகைகளுக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? மனிதரின் இழிநிலை, பாதுகாப்பின்மை அல்லது சலிப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து கோபம் கிளம்புகின்றது என்பது உறுதி. இதற்கு மறுபுறம், தேவனுக்கேற்ற கோபம் என்பது மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டோ அல்லது மற்றவர்களின் செயல்பாடுகளினால் தேவனிடமிருந்து விலக்கப்பட்டோ இருக்கையில் எழுகின்ற கோபமாக உள்ளது. தேவாலயத்தில் நடைபெற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகள் மக்களைத் தேவனிடத்திலிருந்து விலக்கி வைத்திருந்ததை இயேசு கண்டார், மற்றும் அது சகித்துக் கொள்ள முடியாததாயிருந்தது!

இந்தக் காட்சியானது, நாம் ஆராதனைக்கு ஒன்றுகூடுகையில் நமது சகோதர, சகோதரிகளை எவ்விதத்தில் நடத்துகின்றோம் என்பதற்கு எளிய வகையில் நடைமுறைப்படுத்தும் உதாரணமாக உள்ளது. பல மக்கள், குறிப்பாக மருத்துவர்கள் மற்றும் வியாபாரிகள் ஆகியோர் அவர்களிடத்தில் மக்கள் ஆராதனைக்கு முன்னும் பின்னும் வியாபார ரீதியான கேள்விகள் கேட்பதால் தொந்தரவு செய்யப்படுவதை நான் அறிந்துள்ளேன். அவர்கள் “ஜெப வீட்டிற்கு” வர விரும்புகின்றனர், ஆனால் “வியாபார வீட்டை”யே அவர்கள் காண்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தடைப்படுத்தப்படாமல் ஆராதிக்க முடியும்படியாக நாம் வியாபார விஷயங்களைச் சபை கூடுதலுக்குப் புறம்பே விட்டு வர வேண்டும் என்று அவ்வப்போது நமக்கு நினைவூட்டப்படுதல் அவசியமாயிருக்கின்றது.

தேவாலயத்தில் இயேசுவின் நடக்கையை நமது வாழ்வில் பிரதானமாய் நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பது ‘‘இயேசுவைக் கோபப்படுத்தும் சூழ்நிலைகளில் நான் கோபம் அடைகின்றேனா?’’ என்று நம்மையே கேட்பதிலிருந்து வருகின்றது. இயேசுவைக் கோபப்படுத்தாத விஷயங் களின் மீது நாம் கோபம் கொள்வதும், மற்றும் தேவாலயத்தைச் சுத்திகரிக்க இயேசுவை வழி நடத்திய விஷயம் போன்ற பிரச்சனைகளில் அமைதியாய் இருப்பதும் நமக்குள்ள சோதனையாக இருக்கின்றது. இயேசுவின் கோபம் தகுதியானதும்,நேர்மறையானதும், மற்றும் கவனம் குவிக்கப்பட்டதுமாய் இருந்தது. இது எப்பொழுதுமே அவரது அன்பின் புறவளர்ச்சியாயிருந்து, மற்றவர்கள்மீது அவர் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தினால் செயல்படும்படி அவரை வழி நடத்தியது.

நம்மில் பெரும்பாலோர் ஒரு கோபப் பிரச்சனையைக் கொண்டவர் களாய் இருக்கின்றோம். நம்மில் சிலருக்கு இது கோபத்தின் தவறான வகை நமது வாழ்வில் மிகவும் அதிகமாய் இருக்கின்ற பிரச்சனையாக உள்ளது. மற்றவர்களுக்கு இது தேவனுக்கேற்ற கோபம் இல்லாமையின் பிரச்சனை

யாக உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, நமது நாட்டில் வாக்களித்தலில் ஏற்பட்டுள்ள ஒழுக்கச் சரிவைப் பற்றி நீங்கள் போதுமான அளவு கோபம் கொள்கின்றீர்களா? தேர்தல்களில் கள்ள ஓட்டுப் போடுவதும், வாக்களிக்க இலஞ்சம் கொடுப்பதும், வாக்குச் சாவடிகளை அராஜகமாய்க் கைப்பற்று வதும் சமீப காலங்களில் நமது நாட்டில் அதிகமாய்ப் பெருகியிருக்கின்றது. அமெரிக்காவிலும் கூட, 1990ன் தேசீயத் தேர்தலின் போது, தங்களை ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள் என்று வெளிப்படையாய் அறிக்கையிட்டுக் கொண்ட வர்களில் 90 சதவிகிதத்தினர் வாக்களித்திருக்கையில், இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறதாக அறிக்கையிட்டவர்கள் 35 சதவிகிதம் மட்டுமே வாக்களித் திருந்தனர். இப்படிப்பட்ட அக்கறையின்மையானது தேவனுக்கேற்ற கோபத்தின் அவசியத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

பிள்ளைகளைப் புறக்கணிக்கும் விஷயம் பற்றி என்ன கூறலாம்? அவர்களின் நெருக்கடியான நிலைமையானது உங்கள் இருதயத்தை உடைந்து போகச் செய்து, அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யப் போதுமான அளவுக்கு உங்களைக் கோபப்படுத்துகின்றதா? நமது கலாச்சாரத்தில் உள்ள நம்பிக்கை நிறைந்த சில போக்குகளைப் பற்றி ஜேம்ஸ் டோப்ஸன் அவர்கள் சமீபத்தில் பேசினார். அவர், பல இளம் மக்கள் தங்கள் முந்திய தலைமுறையினரைக் காட்டிலும் மிக அதிகமாக விவாகரத்திற்கு எதிராக இருப்பதற்குக் காரணம் தங்கள் சுயநலமிக்க பெற்றோர்களால் தாங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதால் துன்புற்றதில் ஏற்பட்ட கோபமாகவே உள்ளது என்பதைக் காணத் தொடங்கியதாகக் கூறினார்! அவர்களுக்கு, கோபம் என்பது ஒரு நேர்மறையான நோக்கத்திற்காகச் செயல்பட்டுள்ளது.

நாடுகளின் மீது சாத்தான் கொண்டுள்ள அதிகாரத்தைப்பற்றி என்ன கூறலாம்? யுத்தம், வியாதி, பட்டினி மற்றும் தேவை ஆகியவை பற்றி நீங்கள் கேள்விப்படும் பொழுது, உதவும்படி அங்கு செல்லவோ அல்லது அங்கு செல்லக்கூடியவர்களை ஆதரிக்கவோ போதுமானவராக உங்கள் கோபம் உங்களை மாற்றுகின்றதா? சாத்தான் தனது சொந்த வழியை இவ்வுலகில் கொண்டிருப்பதை நீங்கள் வெறுமனே உட்கார்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?

தேவன் நம்மை அதிக கோபமுள்ள மக்களாக்குவாராக - இது அதிகம் அற்பமானதல்ல, அதிகம் சுயநலமுள்ளதல்ல, அல்லது அதிகம் சலிப்பான தல்ல, ஆனால் உலகத்தின் துன்பம் பற்றிய கோபமாக இருக்கட்டும். நாம் அன்பு காட்டப் போதுமான அளவு கோபமுள்ளவராக்குவாராக!

நாம் அவருடைய அடையாளப்படுத்துதலின் உணர்வைக் காண்கின்றோம் (2:16ஆ, 17)

நான் ஒரு கார் நிறுத்துமிடத்திற்குச் சென்று, அங்கு ஒரு காரானது விற்பனை வண்டியொன்றினால் வடுப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காண்பது என்பது ஒரு விஷயமாக உள்ளது; வடுப்படுத்தப்பட்ட காரானது என்னு டையதாயிருக்கும் பொழுது, அது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு விஷயமாகி விடுகின்றது! இன்னொருவருடைய வீட்டின் முற்றத்தில் பீர் கேன்கள்

வீசப்பட்டிருப்பதை நான் காண்பது என்பது ஒரு விஷயம்: அந்த முற்றம் என்னுடையதாயிருக்கும் பொழுது, அது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு விஷயமாய் இருக்கின்றது! ஒரு பூங்காவில் அமரும் இருக்கையானது பாழக்கப்பட்டிருப்பதை நான் காணும் பொழுது அது என்னைச் சினமூட்டுகின்றது; அவ்வாறு பாழாக்கப்பட்ட வீட்டுப் பொருள் என்னுடையதாயிருக்கையில் அது இன்னும் அதிகம் சினமூட்டுவதாயிருக்கின்றது! சில பொருட்கள் நம்முடையவைகளாய் இராதபொழுது நாம் அதில் சிறிதளவே ஆர்வம் எடுத்துக் கொள்ளுகின்றோம். இருப்பினும், நமது சொந்த உடமைகளுக்கு நடக்கின்றவைகளை நாம் தீவிரமாய் எடுத்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

தேவனுடைய ஆலயமானது தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்ததை இயேசு கண்ட பொழுது, அவர் அதை மிகவும் சொந்தமான விஷயமாகக் கையாண்டார். இயேசு அதை "என் பிதாவின் வீடு" (2:16) என்று கூறினார். அவருக்கு அது, யூதர்களின் தேவாலயம் அல்லது எருசலேமிலிருந்த இன்னொரு பொதுக்கட்டிடம் என்பதைக்காட்டிலும் அதிகமானதாக இருந்தது; அது அவருடைய பிதாவின் வீடாக இருந்தது. இயேசுவின் சீஷர்கள் சங்கீதம் 69ல் இருந்து ஒரு வசனப் பகுதியை நினைவுகூருமளவுக்கு அங்கு நடந்தவைகள் பற்றி இயேசு கவலையுற்றார்: "உம்முடைய வீட்டைக் குறித்து பக்தி வைராக்கியம் என்னைப் பட்சித்தது" (சங். 69:9). "பட்சித்தல்" என்ற வார்த்தையானது "அழித்தல்" அல்லது "தின்றது" என்ற கருத்தைச் சுமக்கின்றது. தேவாலயத்தின் பரிசுத்தத்தைக் கெடுத்தல் என்பது அமெரிக்காவில் புகழ்பெற்ற மரபுச் சொற்றொடரான ''இயேசுவை உயிரோடு தின்னுதல்'' என்பதைப் பயன்படுத்தக் கூறப்படலாம். இயேசுவுக்கு இது ஒரு பொது இடத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாக இருந்தது; இது அவருடைய பிதாவின் வீடாக இருந்தது!

தேவாலயத்திற்கு நடந்திருந்ததை இயேசு தம் சொந்தமானதாக எடுத்துக் கொண்டிருந்தார் என்ற உண்மையானது, இயேசு தம்மை யாரென்று புரிந்து கொண்டிருந்ததற்கான இன்னொரு சுட்டிக்காட்டுதலாக உள்ளது. அவர் வர்த்தகர்களிடத்தில் "என் பிதாவின் வீடு" என்று சத்தமிட்ட பொழுது, ''நான் தேவனுடைய குமாரானாக இருக்கின்றேன்'' என்ற வார்த்தைகளையும் அவர் கூறிக் கொண்டிருந்தார். யோவான் தமது சுவிசேஷத்தின் முடிவுப் பகுதியில் (20:31) இந்த உரிமைகோருதலையே நாம் விசுவாசிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

பின்வரும் கேள்விகளை நீங்கள் உங்களிடத்திலேயே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்: "தேவனுடையவைகளை நான் எவ்வளவாக அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றேன்?"; "நான் இந்த உலகத்தை 'என் பிதாவின் உலகம்' என்பதாகக் கண்ணோக்குகின்றேனா?"; "சபையை நான் 'என் பிதாவின் சபை' என்ற வகையில் தற்காக்கின்றேனா?"; "சுவிசேஷத்தைப் பரப்பும் பணியை நான் 'எனது பிதாவின் பணி' என்று நினைக்கின்றேனா?'' தம்முடைய பிதாவுக்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாய் உள்ள ஏதொன்றையும் தேவனுடைய பிள்ளை அக்கறையற்ற வகையில் நடத்த முடியாது என்பதை தேவாலயத்தில் இயேசு செயல் விளக்கப்படுத்தினார்.

நாம் அவருடைய ஊழிய உணர்வைக் காண்கின்றோம் (2:18-22)

தேவாலயத்தின் மீதுள்ள பக்தி வைராக்கியத்தைப் பற்றிய இயேசுவின் செயல்விளக்கத்தின் மீது ஒவ்வொருவரும் பிரியத்துடன் இருக்கவில்லை. அவர்களின் வழக்கமான செயல்முறைகளுக்கு இடையூறு செய்யவும் அவர்களின் வியாபாரத்தை நொறுக்கவும் அவர் கொண்டிருந்த அதிகாரம் என்ன என்று அவர்கள் வியப்படைந்தார்கள். அந்தக் காரணத்தினாலேயே அவர்கள், “நீர் இவைகளைச் செய்கிறீரே, இதற்கு என்ன அடையாளத்தைக் காண்பிக்கிறீர்?” (2:18) என்று இயேசுவிடம் கேட்டார்கள். அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டபடி ஒரு அற்புதத்தை நிகழ்த்துவதற்குப் பதிலாக, இயேசு, அவர்கள் அந்த ஆலயத்தை இடித்துப் போட்டால், தாம் மூன்று நாளைக்குள்ளே அதை மீண்டும் கட்டுவதாகக் கூறினார் (2:19). பல டன்கள் எடை கொண்ட கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட நெடிய மதில் களுக்கிடையில் நின்றிருந்த அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட உரிமை கோருதலானது ஒரு பைத்தியம் பிடித்த மனிதரின் பிதற்றல் போல ஒலித்தது. இயேசு, சிலுவையில் “அழிக்கப்பட்டு” மற்றும் மூன்று நாட்களுக்குப்பின் தேவனுடைய வல்லமையால் ‘‘எழுப்பப்பட’’ இருந்த தம்முடைய சரீரத்தைக் குறித்து இதைச் சொன்னார் என்று யோவான் விளக்கப் படுத்தினார் (2:21).

சிலுவையில் அறையப்பட்டு உயிர்த்தெழுதல் நடைபெற்ற பிறகு அவருடைய வார்த்தைகளைச் சீஷர்கள் நினைவுகூர்ந்தார்கள். உயிர்த் தெழுதல் என்பது எல்லாவற்றிலும் பெரிய அடையாளமாயிற்று. அடையாளம் என்ற வகையில், அது வேத வசனங்களிலும் மற்றும் இயேசுவின் வார்த்தைகளிலும் சீஷர்கள் “விசுவாசித்தனர்” (2:22) என்று தனது நோக்கத்தின்படியான விளைவைக் கொண்டிருந்தது. அந்த வேளையில், இயேசுவின் வாழ்வில் பல நிகழ்ச்சிகள் அவர்களுக்கு அர்த்தம் ஏற்படுத்துபவைகளாயின.

முடிவுரை

நாம் யோவானின் சுவிசேஷத்தை வாசிக்கையில், நாம் வரலாற்றைத் தொடங்கும் முன்பே அது உயிர்த்தெழுதலில் முடிகின்றதை அறிகின்றோம். இதன் விளைவாக, சீஷர்கள் இயேசு மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த பிறகு மட்டுமே கொண்டிருந்த வகையிலான கண்ணோட்டத்துடன் நாம் முழு சுவிசேஷத்தையும் வாசிக்கின்றோம். இன்றைய நாளில் இதை நாம் வாசிக் கும் பொழுது, முதல் நூற்றாண்டு சீஷர்கள் செய்த அதே வகையிலேயே நாமும் பதில்செயல் செய்வோம் என்று ஆவியானவர் நோக்கம் கொள்கின்றார்; இயேசுவே கிறிஸ்துவாய் இருக்கிறார், தேவனுடைய குமாரனாய் இருக்கிறார் என்றும் நாம் விசுவாசிப்போம்; மற்றும் விசுவாசிப்பதினால் நாம் அவருடைய நாமத்திலே ஜீவனைப் பெறுவோம்!

குறிப்புகள்

[1]ஐந்தாயிரம் பேருக்கு அற்புதமாக உணவளித்தல் (யோவா. 6:1-15) மற்றும் கிறிஸ்து சிலுவையில் அறையப்படுதல் ஆகிய இரு நிகழ்ச்சிகளுமே பஸ்கா காலத்தின் உணர்வெழுச்சி மிக்க வேளையிலேயே நடந்தன. [2]தேவாலயத்தின் வரைபடத்தைக் காணவும். [3]மத். 21:13; மாற். 11:17; லூக். 19:46. [4]மத். 5:21-24; எபே. 4:25-32. [5]மாற். 3:5; எபி. 4:15.

புத்தகத்தைப் பற்றிய ஒரு விரைவுப் பார்வை

I. *அடையாளங்களின் புத்தகம், 1-12*
II. *மகிமையின் புத்தகம், 13-21*
அல்லது
I. *அடையாளங்களின் புத்தகம், 1-12*
II. *அடையாளத்தின் புத்தகம், 13-21*
(சிலுவையும் உயிர்த்தெழுதலும்)

யோவான் புத்தகத்தின் சுருக்கப் புறக்குறிப்பு

I. *முகவுரை (1:1-18)*
II. *இயேசுவின் ஊழியத் தொடக்கங்கள் (1:19-51)*
III. *கிறிஸ்துவின் அடையாளங்களும் வெளிப்படையான விரிவுரைகளும் (2:1-12:50)*
IV. *பிரிவு உபச்சார விரிவுரைகள் (13:1-17:26)*
V. *சிலுவையில் அறையப்படுதல் (18:1-19:42)*
VI. *உயிர்த்தெழுதல் (20:1-29)*
VII. *சுவிசேஷத்தின் நோக்கம் (20:30, 31)*
VIII. *பின்னுரை (21:1-25)*[1]

குறிப்பு

[1]Leon Morris, *The Gospel According to John,* The New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971), 65-69.